

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ευκεκριμένον ὑπὸ τοῦ Ἐπιμελητοῦ τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ἅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΤΗΛΗΡΟΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἑπίσεια δραχμῶν 100. Ἐξέ-
μνη δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἀγγλίου γρόσια διατημ. 50.
Ἀμερικῆς δολάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ἄλλων ἐν γέ-
νει τῶν ἑλλων Κρατῶν σελήνια 10.
Ἐξέμνη καὶ Τρίμηνη ἀνάλογως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΘΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οὐοῦδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐρμιόιδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'—Τόμος 47ος

Ἀθήναι, 1 Ἀπριλίου 1939

Ἔτος 61ον.—Ἀριθ. 18

Ἡ ΓΥΦΤΟΠΟΥΛΑ

— ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΤΗΣ ΚΑΣ JEANNE COLOMB —

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ἡ Μαριά κατάντησε πιά νὰ εἶναι
καθαυτὸ ὑπερήτρια.

Ἀπὸ μέσα τῆς ἡ κυρὰ Μαρία
σκεπτόταν. «Καλὸ τῆς κάνει. Θὰ
συνηθίσω ἀπὸ τώρα ποῦ
εἶναι μικρὴ. Ἀδελφὴ θὰ εἶ-
ναι ἡ ζωὴ τῆς σάν μεγα-
λώσει νὰ ἐργάζεται. Για-
τί αὐτὴ δὲν θὰ ἔχη χρή-
ματα στὴν Τράπεζα.

Οἱ σκέψεις αὐτὲς τῆς
κυρὰ Μαρίας ἦταν ἀπὸ
κάποια ἀποψησιστές, μὰ
ἡ Μαριά ἦταν πολὺ μι-
κρὴ καὶ δὲν μποροῦσε νὰ
καταλάβῃ καὶ νὰ κάνῃ ὑ-
περομή. Τὰ παιδιὰ μόνο
τὸ παρὸν βλέπουν καὶ εὖ-
κολα ξεχνοῦν τὸ παρελ-
θόν. Καὶ ἡ Μαριά λησιμό-
νησε τίς περιποιήσεις καὶ
τὴ φιλανθρωπία τῆς κυρὰ
Μαρίας καὶ τὴν εὗρισκε
ὑπεροβολικὰ ἀδικη. Καὶ
ἀρχισε πάλι νὰ διαλογίζε-
ται πῶς νὰ βρῇ τρόπο νὰ
μὴ δουλεύῃ καὶ νὰ μένη
δὴσ τὸ δυνατόν περισσότε-
ρη ὥρα ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι.
Καὶ σ' ἅλα αὐτὰ εἶχε ἡ
Μαριά σὺμμαχό τῆς τὴν
Ἐμορφία ποῦ τὴν παρα-
κολουθοῦσε σὰ σκυλάκι.
Ὅπου ἡ Μαριά ἔκει καὶ
ἡ Ἐμορφία. Νὰ διαβάξῃ
δὲν τῆς ἄρεσε γιατί ἤθελε
νὰ παίξῃ. Νὰ παίξῃ μόνη
τῆς δὲν μποροῦσε γιατί ἡ
θελε καὶ τὴ Μαριά, γι'
αὐτὸ ἔτρεχε καὶ τὴν εὗρι-
σκε ὅπου κι' ἦν ἦταν.

Γι' αὐτὸ πολὺ συχνά,
εἶταν τύχαινα νὰ λείπει ἡ

κυρὰ Μαριά, τὰ δύο κορίτσια ἀνοι-
γαν τὸ ἑρμάρι, ἐπαιρναν ἕνα μεγάλο
κομμάτι ψωμί, γιὰ νὰ μὴν τυχόν
πεινάσουν ἐστὶ δρόμο, κι' ἔφευγαν.
— Καὶ τώρα ποῦ πάμε; ρωτοῦ-

«Ἡ Μαριά ἔπιασε μὲ τὰ χέρια τῆς δύο ψαράκια».

σε πάντοτε ἡ Ἐμορφία τὴ Μαριά.
— Πάμ' ἐπάνω στὸ βουνό, ἀπο-
κρινόταν ἡ γυφτοπούλα.

Ἔτσι τριγύριζαν ἅλη τὴν ἡμέρα
στὸ δάσος, κάθονταν στὸ μαλακὸ
γρασιδι καὶ πολλὰς φορές ἔχαναν
καὶ τὸ δρόμο τους.

— Χάσαμε τὸ δρόμο, Μαριά, ἔλε-
γε ἡ Ἐμορφία, τώρα τί θὰ κάνουμε;

— Μὴ σὲ μέλλει, ἔλεγε
ἡ γυφτοπούλα καὶ γελαῖ-
σε μὲ τοὺς φόβους τῆς Ἐ-
μορφίας, μὴ σὲ μέλλει.
Μορφοῦλα μου, κι' ἐγὼ
ἔβρω τὸ δρόμο.

Κι' ἔλεγε βέβαια πῶς
ἔβρει τὸ δρόμο, μὰ σίγου-
ρη δὲν ἦταν. Διασκέδαζε
ὄμως καὶ χαιρόταν μὲ τὴ
σκέψη ὅτι μπορεῖ καὶ νὰ
εἶχε χάσει τὸ δρόμο, νὰ
εἶχαν χαθεῖ, κι' ἔλεγε
μέσα τῆς: «Οἱ Ἀτσιγγα-
νοὶ δὲ φοβοῦνται μὴ χά-
θουν. Περπατοῦν ὅπου μπο-
ροῦν καὶ ὅλος ὁ κόσμος
εἶναι δικός τους».

Καὶ τὸ βράδυ σάν γύρι-
ζαν στὸ σπίτι καὶ ἡ κυρὰ
Μαριά τίς ἐμάλλωνε, ἡ
γυφτοπούλα στεκόταν ἀ-
μίλητη καὶ σοῦρωνε τὰ
χέρια τῆς περιφρονητικά.
Γιατί θεωροῦσε τὸν ἑαυτὸ
τῆς πολὺ ἀνώτερον ἀπὸ
τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς
ποῦ εἶχαν ἀνάγκη ἀπὸ
τόσα πράγματα. Ἀδελφὴ, ἡ
Τσιγγάνα, ἡ γυφτοπούλα,
δὲν εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ τί-
ποτα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'

Μία ὥρα καλοκαιρινὴ
ἡμέρα ἡ κυρὰ Μαριά πή-
ρε τὴν ἀγελάδα καὶ πήγε
στὴν ἐξοχὴ νὰ τὴν βο-
σκήσῃ.

φάη. Δουλό, πήγαινε στην κουζίνα του κι' έτοιμασε τὰ τηγάνια, τις σχάρες και τὰ βαρέλια. Έγώ θα σου ψαρεύω αδιάκοπα, και σὺ παίρνει, τηγάνιζε, ψήνει και πιάστονε.

Αὐτὰ εἶπε ὁ Βάτραχος στὸν ἔκθαμβο Γιαννάκη και μπλοῦμι πήδησε στὴ λίμνη. Μιά στιγμή χάθηκε στὸ νερό, ἔπειτα ξυμπαρήθηκε και πέταξε ἔξω ἕνα ψάρι ποῦ εἶχε πιάσει. Ἐπειτα ἄλλο, ἔπειτα ἄλλο.

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΟΙ ΘΑΛΑΣΣΟΛΥΚΟΙ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ RUDYARD KIPLING

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Γιά ἰδέε, εἶναι γεμάτος καθουράκια! φώναξε ὁ Χάρβεϋ καθὼς τὸν ἐγύριζε ἀνάποδα.

— Μὰ τὴν πίστη μου ἀλήθεια, εἶναι, ἀπόρησε ὁ Μεγάλος Τζάκ. Στὸ Θεὸ σου, καπετὰν Ντίσκο, ἔχεις κανένα δευτέρο ζευγάρι μάτια κάτω ἀπ' τὴν καρὶνα τοῦ καραβιοῦ;

Ἡ ἀγκυρα γλύστρησε γοργὰ κι' ἔδωκε τρέξιμο νὰ ρίξουνε τις πετονιές τους, ὁ καθένας στὴ θέση του στὴν κουπαστή.

— Τρώγονται τουλάχιστον; ρώτησε ὁ Χάρβεϋ λαχανιάζοντας, καθὼς ἔβγαζε ἀπὸ τὴ θάλασσα ἄλλον ἕνα μπακαλιάρη, σκεπασμένον ἀπὸ καθουράκια.

— Ἐ και βέβαια. Ὅταν εἶναι ἔτσι ἀκάθαρτοι, αὐτὸ πάει νὰ πῆ πὼς τὸ κοπάδι τους εἶναι τόσο πυκνὸ, ὥστε βρίσκονται ὁ ἕνας κολλητὰ ἐπάνω στὸν ἄλλον και ὅταν καταπίνουν τόσο βαθειὰ τὸ δόλωμα πάει νὰ πῆ πὼς πεινοῦνε. Μὴ δοκιμάζεις νὰ ἰδῆς ἂν βαστάει τὸ δόλωμα. Μὰ τὴν πείνα, ποῦχουν εἶναι ἄξιοι νὰ καταπιθοῦν και γυμνὸ τ' ἀγκίστρι.

— Καλὲ αὐτὸ εἶναι νὰ τὰ γάνη κανεῖς! φώναξε ὁ Χάρβεϋ καθὼς τὰ ψάρια ἀνεβάζονταν σπαρταριστὰ στὸ καράβι— ἔχουν ἔλα σχεδὸν καταπιῆ τὸ δόλωμα ὡς κάτω, ὅπως εἶχε πῆ ὁ Ντάν. Γιατὶ νὰ μὴν ψαρεύουμε πάντα ἀπὸ τὸ καράβι, ἀντὶ ἀπὸ τις βάρκες;

— Αὐτὸ γίνεται ἐνῶσω δὲν ἔχει ἀρχίσει ἀκόμη τὸ καθάρισμα τῶν ψαριῶν, εἶπε ὁ Ντάν. Ὑστερα τὰ κεφάλια και τὰ ψαρκοκκαλαρ ποῦ πετάμε στὴ θάλασσα, τρομάζουν τὸ ψάρι τόσο, ποῦ τὸ κάνουν νὰ ξεμακρύνῃ ὡς ἕνα μίλλι και παραπάνω ἀκόμη. Ἐχω τὴν ἰδέα πὼς ἀπόψε θὰ ρίξουμε τὸ παρα-

γάδι μας. Ὅσοῦο δταν ψαρεύεις ἀπ' ἔδω πονεῖ πὸς πολλὸ ἡμέση σου, παρ' ὅ,τι ἀπὸ τὴ βάρκα, ἔ τι λές;

Πραγματικὰ ἦταν μιὰ δουλειὰ ξεθεωτική, γιατί μέσα στὴ βάρκα τὸ νερὸ σηκώνει τὸ βάρος τοῦ ψαριῶ ὡς τὴ στιγμή σχεδὸν ποῦ θὰ τὸ πιάσῃ κανεῖς νὰ τὸ πατέξῃ, μὲς στὴ βάρκα, ἐνῶ ἀπὸ τὸ ὕψος της κουπαστῆς τῆς γολέττας εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ τραβήξῃ μὲ τὴ δική του δύναμη τὸ ψάρι μὸλις βγῆ ἀπὸ τὸ νερὸ και πιάνουν κανέναν οἱ πόνοι ἀπὸ τὸ πολὺ σκόψιμο και ἀκούμπισμα πένω στὴν κουπαστή. Μὰ οἱ ψαράδες δὲν ἔλα-

δαν τὸν καιρὸ νὰ σκεφθοῦνε κούραση και πένους ὅσο κράτησε αὐτὸ τὸ πυρετώδες και σπαρταριστὸ ψέρεμα. Και μὲς σπὸ πάροκο ὄψωνόταν ἕνας θεώρατος ὀωρός, δταν τὸ ψάρι ἔπαψε πῆ νὰ τοιμπάη.

— Ποῦ εἶναι ὁ Πέν και ὁ μπάριμπα Σάλτερς; ρώτησε ὁ Χάρβεϋ τινάζοντας τις μπότες του και βλέποντας τοὺς ἄλλους πὼς τὸλγαν τις ὀρμιές τους γιὰ νὰ κἀνῃ κι' αὐτὸς τὸ ἴδιο.

— Πήγαινε νὰ μὲς φέρῃς καφέ και ρίξε μιὰ ματιὰ.

Κάτω ἀπὸ τὸ χλωμὸ πὼς τῆς λάμπας μπρὸς στ' ἀνοικτὸ τραπέζι, ἔχοντας ὀλότελα ξεχάσει και τὴν ὕπαρξῃ τῶν ψαριῶν και τὴν κατάστασῃ τοῦ καιροῦ και τὰ πάντα, κάθονταν οἱ δύο τους μ' ἕνα τάβλι ἀνάμεσα τους. Σὲ κάθε κίνησῃ τοῦ Πέν ὁ Μπάριμπα Σάλτερς γκρίνιαζε.

— Τι τρέχει; ρώτησε ὁ πρῶτος, καθὼς ὁ Χάρβεϋ ἔσκυβε πάνω ἀπὸ τὴ σκάλα γιὰ νὰ φωνάξῃ τὸν μάγειρα.

— Ψάρι χοντρὰ και ἀκάθαρτο μυριάδες και μυριάδες! ἀπάντησε ὁ Χάρβεϋ παίρνοντας τὸ ὕψος τοῦ Μεγάλου Τζάκ. Πὼς πάει ἡ παρτίδα;

Ὁ Πέν ἔμεινε μὲ τὸ στόμα ὀρθάνοιχτο.

— Ὁ Πέν δὲν φταίει, εἶπε ξερὰ ὁ μπάριμπα-Σάλτερς. Εἶναι κουφός.

— Ηαῖζανε τάβλι, ἔτσι δὲν εἶναι; εἶπε ὁ Ντάν καθὼς ἐρχόταν κρατώντας μὲ δυσκολία τὴν ἰσορροπία του και μὲ τὸ δοχεῖο μὲ τὸν ἀχνιστὸ καφέ στὸ χέρι. Ἐτσι θὰ γλυτώσουμε τὸ καθάρισμα γι' ἀπόψε. Ὁ μπαμπὰς εἶναι δίκαιος ἀνθρώπος. Ἀπόψε θὰ παστρέψουν ἐκεῖνοι τὸ καράβι.

— Και ἐνῶσω ἐκεῖνοι θὰ παστρέψουν, ἡ ἀφεντιά σας θὰ δολώσῃ κανὰ-δὺδ παραγάδια, δήλωσε ὁ Ντίσκο, στερεώνοντας τὸ τιμόνι κατὰ τὸν δικὸ του τρόπο.

— Χρ! Μοῦ φαίνεται, μπαμπὰ πὼς θὰ προτιμοῦσα νὰ παστρέψω τὸ κατὰστρωμα.

— Δὲν ἔχω ἀμφιβολία. Μὰ δὲν θὰ τὸ καθάρισῃς ἐσὺ, ἐμπρός, καταπιαστήτε μὲ τὰ ψάρια! Κι' ἔσεις οἱ δύο ἀρχίστε νὰ δολώνετε.

— Νὰ πάρῃ ἡ ὀργῃ νὰ πάρῃ, γιατί αὐτοὶ οἱ δύο ἀναθεματισμένοι μοῦτσοι δὲν μὰς εἶπαν πὼς εἶχατε ἀρχί-

σει; εἶπε ὁ μπάριμπα Σάλτερς, σέρνοντας τὸ βῆμα του ὡς τὴ θέση του στὸ τραπέζι.

— Ἄν δὲν ξυπνᾶτε μὲ τὸ ρίξιμο τῆς ἀγκυρας, τότε καλὰ θὰ κάνετε νὰ πάρετε ἕνα μοῦτσο ἀποκλειστικὸν δικὸ σας, εἶπε ὁ Ντάν προσπαθώντας μέσα στὸ σκοτάδι νὰ ξεχωρίσῃ ἀνάμεσα στὰ διάφορα μαστέλα μὲ τις ὀρμιές, τὰ παραγάδια ποῦ τοῦ χρειάζονταν. Ἐ, Χάρβεϋ, πήδησε κάτω στ' ἀμπάρι νὰ φέρῃς δόλωμα.

— Δὲν χρειάζεται, εἶπε ὁ Ντίσκο, ἔτσι ποῦ πάνε τὰ πράγματα πὸς εὐκολα θὰ τὰ πιάσουμε μὲ φρέσκο δόλωμα.

Μ' αὐτὸ ἤθελε νὰ πῆ πὼς οἱ δύο μοῦτσοι θὰ δόλωναν τ' ἀγκίστρια μὲ τὰ κεφάλια και τὰ ἐντόσθια τῶν ψαριῶν, καθὼς θὰ τὰ καθάριζαν.

Τὰ μαστέλλα ἦταν γεμάτα μὲ ὀρμιὰ τυλιγμένη σὲ κολουῦρες μὲ μεγάλη τάξη. Ἀπὸ τὴν ὀρμιὰ κρεμόταν κάθε τόσο κι' ἕνα χοντρὸ ἀγκίστρι κι' ἦτανε τέχνη ὀλόκληρη νὰ περάσῃ κανεῖς τὸ δόλωμα ἀπὸ τ' ἀγκίστρι κι' ὕστερα νὰ ἐνακλουῦριάζῃ τὸ παραγάδι ὅπως πρῶτα, ὥστε μὲ τὸ πρῶτο πέταγμα νὰ ξετυλιχτῇ ὀλόκληρο χωρὶς νὰ περδευτῇ ποθενά.

Ὁ Ντάν μὲς στὸ σκοτάδι ἔδολωνε χωρὶς νὰ κοιτάξῃ καν τ' ἀγκίστρια, μὰ ὁ Χάρβεϋ κάθε τόσο ἀγκυλωνόταν και βογοβοσε γιὰ τὴν κακοτυχία του. Ἀνάμεσα στὰ ἐπιδέξια δάχτυλα τοῦ Ντάν τ' ἀγκίστρια πετοῦσαν γοργὰ, ὅπως οἱ βελόνες τοῦ πλεξίματος στὰ χέρια μιᾶς γερόντισσας.

— Βοηθῶσα στὸ δόλωμα τοῦ παραγαδιοῦ, πρὶν ἀκόμη μᾶθω καλὰ-καλὰ νὰ περπατᾶω, εἶπε ὁ Ντάν. Τὶ τὰ θέλεις ὅμως, εἶναι βαρετὴ δουλειὰ. Ἐ, μπαμπὰ! (φώναξε κατὰ τὸ μέρος τοῦ ἀμπαριοῦ ὅπου ὁ καπετὰν Ντίσκο και ὁ Τέμ Πλάττ πάστωναν τὰ ψάρια). Πόσα μαστέλλα λές ὅτι χρειάζονται;

— Τρία ἀπάνω κάτω. Κάνετε γρήγορα. — Σὲ κάθε μαστέλλο εἶναι τριακόσιες ὀρμιές παραγάδι, ἐξήγησε ὁ Ντάν. Φθάνει και περισσεύει γιὰ σήμερα. Ὁ, ἀδέξιο ποῦ εἶμαι! (Ἐβαλε τὸ δάχτυλό του στὸ στόμα κι' ἀρχισε νὰ τὸ πιπιλιζῇ). Στὸ λέω

Χάρβεϋ, και νὰ τὸ ξέρῃς. Σ' ὀλο τὸ Γκλώστερ δὲν βρίσκεται ἄλλος ποῦ νὰ δολώνῃ τὸ παραγάδι σὺν και μένα. Ὅσο και νὰ μὲ πλήρωναν λίγα θάταν. Βέβαια εἶναι κι' αὐτὴ μιὰ τέχνη, μὰ πὸς βρώμικη και πὸς συχμερὴ δουλειὰ δὲν γίνεται ἀπὸ τὸ νὰ εἶσαι μέσα σ' ἕνα παραγαδιάρικο.

— Ἦθελα νὰ ξέρα ἂν εἶναι ἄλλη δουλειὰ αὐτὴ ποῦ κάνουμε τώρα; εἶπε ὁ Χάρβεϋ κακὸκεφα. Τὰ χέρια μου ἔγιναν κομμάτια.

Τὰ κύματα κυλοῦσαν μεγαλόπρεπα σὲ μιὰ ἀτέλειωτη λιτανεία. (Σελ. 146, στ. α')

κέρδος εἶχαν ἀπ' αὐτὸ. Μόλις δολώθησαν τὰ παραγάδια ὁ Τέμ Πλάττ και ὁ Μεγάλος Τζάκ τ' ἀρπαξάν, τὰβαλαν μέσα σὲ μιὰ ἀπὸ τις ψαρὸ-βάρκες, μαζὶ μὲ μερικές σηματοῦρες βαμμένες μὲ ζωηρὸ χρώμα, και κατέβηκαν μαζὶ μὲ τὴν ψαρὸβάρκα στὴ θάλασσα, ποῦ κατὰ τὴν ἀντίληψῃ τοῦ Χάρβεϋ θὰ ἐπὶνονταν.

— Ἐὰ πνιγοῦν! φώναξε ὁ Χάρβεϋ. Κοίταξε πὼς εἶναι φορτωμένῃ ἡ βάρκα τους!

— Ἐὰ γυρίσουμε πίσω, εἶπε ὁ μεγάλος Τζάκ, και ἂν τύχῃ νὰ μὴ μὰς περιμένετε ὡς ἐκεῖνη τὴν ὥρα, ἔχετε νὰ λογαριαστῆτε μαζὶ μὰς κι' οἱ δύο, ἂν εἶναι μπερδεμένο τὸ παραγάδι.

Ἡ ψαρὸβάρκα ὀψώθηκε στὴν κορυφὴ ἀπὸ ἕνα κύμα και τὴ στιγμή ἀκριβῶς ποῦ νόμιζε κανεῖς πὼς θὰ ἐπέψτε μὲ δλῃ τῆς τῆ φόρα νὰ τοακιστῇ ἐπάνω στὰ πλευρὰ τῆς γολέττας, ἐγλύστρησε μὲ τέχνη και χάθηκε μέσα στὸ ὕγρὸ σκοτάδι.

— Κρεμάσου ἀπὸ τοῦτο δὴ και χτύπα δίχως νὰ σταματήσῃς, εἶπε ὁ Ντάν, βάζοντας στὰ χέρια τοῦ Χάρβεϋ τὸ κορδόνι ποῦ κρεμόταν ἀπὸ τὸ γλωσσίδι μιᾶς καμπάνας, ποῦ βρίσκονταν ἀκριβῶς πίσω ἀπὸ τὸν ἐργάτη.

Ὁ Χάρβεϋ ἀρχισε νὰ χτυπάη μὲ δλῃ του τὴ δύναμη γιατί νόμιζε πὼς ἦταν ὑπεύθυνος γιὰ τὴ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου.

Ὁ καπετὰν Ντίσκο ὅμως ποῦ κάτι σημεῖωνε κάτω στὴ καμπίνα σ' ἕνα χοντρὸ βιβλίο, δὲν ἔμοιαζε καθόλου μὲ δολοφόνου και δταν πέρασε μπρὸς ἀπὸ τὰ παιδιά γιὰ νὰ πᾶη νὰ φᾶη, χαμογέλασε ἀμυδρὰ βλέποντας τὴν ἀγωνία ποῦ ζωγραφίζονταν στὸ πρόσωπο τοῦ μικροῦ.

— Μὴ θαρρῆς πὼς αὐτὸ εἶναι μεγάλη φορτοῦνα, εἶπε ὁ Ντάν. Αὐτὸ τὸ παραγάδι κι' ἐσὺ κι' ἐγὼ θὰ μπορούσαμε νὰ τὸ εἴσουμε. Δὲν πήγαν μακριὰ μὴ φοβάσαι. Ἴσα-ἴσα τόσο ὥστε νὰ μὴν μπερδευτῇ τὸ παραγάδι τους στὸ σκοινὶ τῆς ἀγκυρας. Δὲν ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ τὴν καμπάνα σου.

— Ντίν, ντάν, ντίν, ντάν! Ὁ Χάρβεϋ συνέχισε ἐπὶ μισὴ ὥρα ἀκόμη χωρὶς διακοπῇ. (Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Φυσικά, Ἀδελφὲ, ἀφοῦ γιὰ πρώτη φορά διαγωνίσουσαν, ἡ Εὐσημία Μινεία ἦταν ἀρκετικῆ. Σιγὰ σιγὰ ἀνεβάζει κανένα. Τὰ Εὐσημία δίδουν δικαιοσύνη πρὸς Βραβεῖα πού ἔχουν κ' ἀπὸ τὴν ἀριστερὰ τους. Τὰ παίρνουν στὸ τέλος τοῦ ἔτους ὅσοι ἔχουν τὰ περισσότερα Εὐσημία. Εὐσε τὰρὰ δὲ σημειώθηκε ὅ' ἕνα χαρτί εἶχε τὰ Εὐσημία πού θὰ παίρνης στοὺς διαφόρους Διαγωνισμοὺς (σημειώνονται πάντα σταπολεξοματά) καὶ θὰ μοῦ στείλῃς τὴ σημείωση διὰ νὰ τὴ ζητήσω. Ὅλες τὲς ἀπαντήσεις σου, τὸ καλοκαίρι, τὲς ἔγραψες σὺ ἴδιο χαρτί; Ἄν ἔκαμες καλὰ. Στὸ ἔξῃς καθεμιά νὰ τὴ γράφῃς χωριστά.

Τώρα βέβαια θὰ εἶσαι καλὰ, Σανθὴ Κοιμώτισσα. Τὸ κομμάτι σου θὰ τὸ διαβάσω καὶ θὰ σοῦ πῶ. Ἀλλὰ ἐλπίζω νὰ εἶναι καλὸ ἀφοῦ πρωτεύεις πάντα στὸ σχολεῖο, κ' αὐτὸ γιὰτὶ μὴ διαβάξῃς μὲ τόση ἀγάπη, ὥστε νὰ θεωρῆς τὲς καλύτερες ὡρες σου αὐτὲς πού περνᾷς μαζί μου.

Χαίρω, Σερμίρα, πού ἐνθὸς στήν ἀρχὴ μοῦ ἔγραψες ὅσά σέ ἀγνωστὴ—φυσικά, ἀφοῦ δὲν εἶχες γνωρισθῆ ἀκόμα—τώρα μοῦ γράφεις ὅσά ὅ' ἕνα συγγνή σου κ' ἀκόμα περισσότερο. Γιὰ τὸ κομμάτι σου δὲν μπορῶ ἀκόμα νὰ σοῦ πῶ, ἀλλὰ κ' ἐγὼ ἐλπίζω νὰ εἶναι τοῦλάχιστο ὅσὰν τὸ πρῶτο. «Ἀθηναϊκὸς Ἐπιστολὲς» τοῦ κ. Φαίδωνος ἔχουν πολλὰ Νεοελληνικὰ Ἀναγνώσματα γιὰ τὰ σχολεῖα ποιοὺ συγγραφέως καὶ ποίως τῆς εἶναι ἀπὸ τῆς ἀδελφῆς σου;

Ἄσπρος Γλάρος, πολὺ καλοὶ οἱ βαθμοὶ σου, εἶπες, κ' ἐλπίζω τὸ δεύτερο ἐξάμηνο νὰ εἶναι ἀνώτερο, πρὸ πάντων στὰ Ἱερά καὶ στὴ Φυσικῆ. Ὁ Δοστογιέβκι εἶναι πραγματικῶς ἕνας μεγάλος συγγραφέας, ἀλλὰ ἔχει γιὰ τὴν ηλικία σου. Στὴ Σελίδα Συνεργασίας κριτικῆ—ἀπὸ τὰ παιδιά—δὲν ταυριάζει. Ἄν θηποικλειόταν ὅμως μὴ σύντομη ἀντίπωση ἀπὸ ἕνα βιβλίο, καὶ μάλιστα ἑλληνικὸ.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα : Γαρδένια, κ. (ΦΔ), Μοναχοῦλα, κ. (ΕΠ). Λευκαδιόπουλο, ἄ. (;) Μικρὸς Διαβολάκος, ἄ. (ΔΚ). Ἄσπρος Λύκος, ἄ. (ΙΑ).

Ἀναννώσεις Ψευδώνμων : Παιχνιδιάρη, κ.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: Τζόκευ (οἱ λύσεις δεκτὲς φύλλαδιο ἔστειλε) Νίσην (ναί, γιὰ τὰ ἐπίκαιρα γίνεται κάποια ἐξαίρεση, ὥστε θὰ τὸ διαβάσω καί, ἂν εἶναι καλὸ, θὰ τὸ δημοσιεύω στὸ ἐρχόμενο) Χαρόν (ἐκράτησα σημείωση) Γαρδένιαν (περασιακὰ ὄλα ἔγιναν περιμένα νὰ μοῦ ἐναγράφῃς γρήγορα) Καπετάνιαν (φύλλαδια ἔστειλε) Σάλλογον «Κοσμοπολίτι» (ἐχρησιάζω πολὺ γιὰ τὸ ἐσπαθίμα ὃ «χωριστὸς στήχος» στὲς Μικρὲς Ἀγγελίες εἶναι ὅταν σέ βιά ἀρὰδα μπαίνῃ χωριστὰ ἕνας τίτλος, μὴ ὑπόγραφή κτλ. ἔχει δηλαδὴ συνέχεια μὲ τὸ ἄλλο καίμενο) Αἰνατερίων Σερμίρη (χαίρω πού θέλεις νὰ μπῆς καὶ στὴν κίνησή μου κ' εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια ἀλλὰ πρέπει νὰ πάρῃς καὶ ψευδώνυμο, καὶ τότε νὰ μοῦ ἐναστέλλῃς τὸ κομμάτι σου γιὰ τὴ Σελίδα, γιὰτὶ χωρὶς ψευδώνυμο δὲν ἐπιτρέπεται) Βόσσορον (αὐτὸ σοῦ ἐνέκρινα χαίρω πολὺ) Χαράλαμπος Λυκοδόνην (γιὰ τὸν Ὀδηγὸ, θὰ μοῦ στείλῃς ὅρ. Γ γιὰ τὸ κομμάτι σου, θὰ πάρῃς ψευδώνυμο καὶ θὰ μοῦ τὸ ἐναστέλλῃς, γιὰτὶ χωρὶς ψευδώνυμο δὲν ἐπιτρέπεται νὰ δημοσιεύῃ—ἂν ἐγκριθῇ, ἐννοεῖται) Δαίδα Ἡεροδόνι, Τσοικνίδαν κτλ. κτλ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΑΡΧΗ τοῦ νέου 288ου Διαγωνισμοῦ Ἀύγουστον. Βλέπε προκήρυξιν εἰς τὴν σελ. 168. Αἱ λύσεις τῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλαδιου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 1 Ἰουνίου.

203. Δογματικὸς Δεξιόγραφος
Εἶμαι Κρότος πού πολλῶ
Ὅχι τοῦ πουλιοῦ τὸ γάλα.
Θὰ γελάσῃς ἂν στὸ πῶ
Δύο γράμματα μεγάλα.
Ἄττε Ἱεράμ

204. Συλλαβογράφος
Σύμφωνο βάζω πρῶτον
Κι ἕστερα κάποια νότα,
Στὸ τέλος τρωακικῶ.

Καὶ τότε βλέπω, λυτή,
Τῆς γλυπτικῆς τεχνίτη,
Ἀρχαῖο καὶ ἑκαστοῦ,
Πρόσωπος τῆς Ἐλευθερίας

205. Στοιχειόγράφος
Εἶμαι χρονικὴ μονάδα,
Μ' ἂν μοῦ κόψῃς τὴν οὐρά,
Τὸ φωνάζει σου ἡ μαμμά
Ἄμ' ἀπλόνης στήν... ἀπλάδα,
Ὁδῶβερλεῦ

206. Δίνιγμα
Μὲ δίφθογγο μπροστῶ—μπροστά,
Ὅργανο εἶμαι μουσικῶ,
Γλυκὸ καί... ὀξύτονο.

Κι ἐπίθετο ἀπ' τὰ κοινά,
Ἄν βάλῃς διαλυτικῶ,
Προσαροῦζόντο.

Βασίλισσα Νεφερίτι

207. Τελίγωνο
* * * * * = Νομοδέτης
* * * * * = Βασιλεὺς τῆς Ἑλλάδος.
* * * * * = Δίαικος τῆς Γραφῆς.
* * * * * = Μισοχῆ.
* * * * * = Σύμφωνον.

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια. Τζόκευ

208. Κροντογραφικὸν
12345678 = Ἀρχυκέτων.
24578 = Ἦρος τὸ Βέρον.
315278 = Ἐἶδος φυτοῦ.
436572 = Γίνεται κατὰ συνήθειαν.
56578 = Ἐἶδος κομμικοῦ ἠθοποιοῦ.
678 = Νῆσος.
72751 = Κλίνεται.
834278 = Δύναμις.

209. Μαγικὴ εἰκὼν ἄνευ εἰκόνας
— Νίκο, ἡ Φώφη εἶπε νὰ τῆς γράψῃς τὴν εἰκασίη της.
— Ναί, μὰ πού δὲν ἔχω;
— Τὶ πρόγμα;
— Ἐκείνο πού εἶπες ἐσύ.
Νυκτογράμμο

210—216. Πτερωτὸν Γράμμα μετ' Ἀμοσσιχίδος
Αἱ κάτοπι ζητοῦμεθα λέξεις ἔχουν ἀπὸ ἕν γράμμα κοινόν—τὸ πτερωτόν—τὸ ὅποιον ἀπαντᾷ πρῶτον εἰς τὴν πρῶτην, δεύτερον εἰς τὴν δευτέραν, τρίτον εἰς τὴν τρίτην καὶ οὕτω καθέξῃς. Τὰ δὲ ἀρχικὰ τῶν λέξεων τούτων ἀποτελοῦν βυζαντινὸν αὐτοκράτορα καὶ μελωδόν:

Παταμὸς τῆς Εὐρώπης—Χρονικὴ μονάς—Ρωμαῖος ἕκατος—Τροφὴ θεῶν—Ναυτικὸν ἄξιωμα—Χώρα τῆς Κεντρικῆς Εὐρώπης—Θαλασσινὸς ἦρος τοῦ 21. Σκυριανόπουλο

217. Ἑλληνοσύμφωνον ἐξ Ἀεροστικίδος ὁμοιομόρφων Φωνηεντολίτων
1. Ἡ Ρ εἶναι θεά. 2. Τὸ Ρ εἶναι ὄρα. 3. Τὸ Ρ εἶναι σύνδεσμος. 4. Ἡ Ρ, εἶναι ἀνεμος.
Τὰρχικὰ τῶν λέξεων τούτων ἀποτε-

λοῦν Ἑλληνοσύμφωνον τύπου * * * * *, τοῦ ὁποίου ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις.
Κατασκευασ 33

218. Γρίφος
μ
0 ~ φῶρ ἄνω NN 1
μ μ
μ
Τίνο Ρέσαι

Διόρθωσις.—Ὁ Γρίφος τοῦ προηγουμένου φύλλαδιου πρέπει νὲ εἶχῃ ἀριθ. 202. Διορθώσατε.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 3

23. Σέλλευ, (σὲ, λέει).—24. Γωσσία (φῶ, σί, α).—25. Πιάτον—Κιάτον.—26. Ἄγκυρα.—27.

28. ΛΥΣΙΜΑΧΟΣ (ὕαλος, Σάμος, Ἰόνας, μύλος, ἀγλῆς, λαοί, σχλος).—29—33. Διὰ τοῦ Ν: νόος, δεινός, τῆς, Ἄροος. φωνή.—34. Α-ΕΟ-ΑΙΟ = Πᾶν μέτρον ἄριον, (Ἀμαλία, Εὐδοκίης, Ὁρέστης, Ἄνουβις, Ἰόνιον, Ὀμηρος).—35. Ἐπίμενε καὶ ἀπόμενε ἕως οὗ ἐπιτόχης (ἐπὶ μὲ ναί, καί, ὑπὸ μὲ ναί, ε, ὡς, οὗ ἐπὶ τόχης).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἀθ'—259]

Ἐισέρχεται καταγωγὸς εἰς τὴν κίνησιν τῆς «Διαπλάσιος» νέος ὄλλογος. Ἔδρα: ἐν Κων/πόλει. Πρόεδρος: Μυχαῖλος. Γραμματεὺς: Καπετάνιος. Ταμίας: Ἰεροξετασιός. — Συναποί: Σπακούθωρα, Συγκανθρώσις, Διαλέξις, Διαγωνισμοί. Μέλη: Κόμης φόν Σπέερ.

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΚΟΣΜΟΠΟΛΙΤ

[Ἀθ'—260]

Ἰσίδωναις Συλλόγον: Dr Tiberius, Topçikenlar, Beyoglu, Constantinople, διὰ (Σ. Κ).

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΚΟΣΜΟΠΟΛΙΤ

[Ἀθ'—261]

Ἐχόμεθα μέλη (κατοίκους Κων/πόλεως) καὶ ἀντιπαρασώχοι.

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΚΟΣΜΟΠΟΛΙΤ

[Ἀθ'—262]

Πρασητητά, ἐμᾶς ἐννοεῖς;

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΚΟΣΜΟΠΟΛΙΤ

[Ἀθ'—263]

Υδραίοπουλο, Συγχαρητήρια γιὰ βραβεῖο ζωγραφικῆς Ἀναμνήμων ἀγωνισθὸς συνέχισαν «Μεγάλων Ἀνδρῶν» (Ἑκονογραφημένη). Ναυτάμι

[Ἀθ'—264]

Ἀλληλογραφῶ καὶ ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικά. Γράφεις: Ἄνον Κορμάζου, Σπυριδίου 38, Ἀθήνα διὰ: Γαρδένια

[Ἀθ'—265]

Ἰοῖς ἀπαντήσεις λάβαμε εὐχαριστοῦμεν. Διαβολάκια, στείλαμε λάβετε;

«ΤΡΕΛΑΘΠΑΡΕΑ»

[Ἀθ'—266]

Μήπως ὑπάρχει ἴχνος Τζαντάκη; Ναυπλιωτάνικα ζητοῦν πληροφορίας.

Καπετάν Μπλοῦντ

[Ἀθ'—267]

Κατάσκοπε 33, γιὰτὶ δὲν ἤρθες στὸ Κρανταῖο; Περιμένω γράμμα. Στέφανος τῆς Δόξης